

Písničky dne

Brontosauri' múziáda 1986

srpen 1986

1986

K u l i č k y

Spí, všechno spí, letní noc voní mátou,
za oknem drží stráž,
spí celý dům, spí i máma s tátou,
jenom ty nechceš spát.
I tvojí mámě se klíží teď víčka,
povídá příběh a neví, jak dál,
poví ti, než zhasne svíčka:
"Hled, abys, hošíčku, spal."

Po modré obloze se kuličky koulí,
vede je stříbrná nit,
proto se snad žádná z nich nezakoulí,
každá je tam, kde má být.
Každá má černou a zářivou půlku,
černá je noc a ta zářivá den,
koulí se jen kolem zlatého důlku
a žádná tam, žádná ven.

Po modré obloze se kuličky řítí,
jedna je blíž, druhá dál,
napohled všechny jsou krásné,
když za noci svítí,
jen jedna má jméno Svět.
Spí, všechno spí, letní noc voní mátou,
za oknem drží stráž,
spí celý dům, spí i máma s tátou,
jenom ty nechceš spát.

Š k a t u l e   s n ů

Času díž přetéká, portýr mříž odmyká,
porte v pantech skřípe, otvírá se, nikdo ať nemešká.
Pojďte blíž, pojdte dál, kdo s sebou smutek vzal,
na hřebík ho pověsil, hned se smál.

Škatuli ~~xxx~~ má každej z vás a v ní sny zamčený,
jednou za rok najde klíč ztracený, o je.
Jedenkrát každej z nás jim uzdu povolí,
jedenkrát za rok ví, co je v ní.

Pro ty z vás, co náhodou smutek doma nechali,
dobrou náladu jim opatříme, nic ji nezkeří.
Pojďte blíž, pojdte dál, chudás boháčem se stal,
neboť když mu bylo nejhůř, tak se smál.

Škatuli ~~xxx~~ má každej...

P i v o

Starý český přísloví nám praví:
pijme pivo, udržuje nám zdraví,
a jak praví historie, každý Čech rád pivo pije,
my jsme národ chlastavý.

Hej, hej, pivo nalej, hrdlo prolej a zavolej -
vidím zemi zaslíbenou orosenou pivní pěnou.

Když stamul praotec Čech na Řípu,
nezapomněl vzít si s sebou pivní pípu,
a jak tam stál unuděně, dal narazit pivní štěně
a pak pravil zasněně:

Hej, hej...

Když vyhrál Jan Žižka bitvu u Monáče,
nezapomněl vzít si s sebou dva lahváče,
vždyť jak praví historie, každý Čech rád pivo pij
my jsme národ chlastavý.

Hej, hej...

Když nám vládl Jiřík z Poděbrad,
nezapomněl dobrý pivo nalejvat,
Jirka nebyl žádnéj debil, po večerech pivo pil
a tak dlouho žil.

Hej, hej...

H u a s c a r é r

S odvahou zázraků
nese svůj kříž,
k stříbrným oblakům
a ještě výš.
Já nejsem zbabělá,
tomu však v obavách,
líbám tě, lásko má,
prosím, vrať se živ a zdrav.

Rec.

H o l č í č k a

Dovádí holčička, po parku běží,
zakopla o kámen, v tu rámu leží,
sukýnka sešitá jen vetchou nití,
praskla a zadeček na slunci svítí.
Stydí se holčička, hrozně se stydí,
že její nahotu chlapeček vidí.
Aby se holčička nestyděla,
máma jí koupila gatě, to chtěla.

Můžu říct, na mou duši, že jí to sluší,
dívenka radost má,
že gatě nejsou malý a pěkně halí
zadeček s faldama.

Vyrostla z dívenky překrásná slečna,
na víkend na chatu jezdí do Zbečna
a její kalhotky dávno vzal čas,
bez nich teď dívenka chodívá zas.
A místní mládenci opilí láskou
můžou se uběhat za touhle kráskou,
mají radost, když vítr fouká,
každý se dívence pod sukni kouká.

Můžu říct, na mou duši, že jí to sluší,
dívenka radost má,
srdce mužů se hroutí, když svůdně kroutí
zadečkem s faldama.

D i v o k ý   k o n ě

Já viděl divoký koně, běželi soumrakem,
já viděl divoký koně, běželi soumrakem.
Vzduch těžkej byl a divně voněl tabákem,
vzduch těžkej byl a divně voněl tabákem.

Běželi, běželi, bez uzdy a sedla krajinou řek a hor
sper to čert, jaká touha je to vedle za obzor.

Snad vesmír nad vesmírem, snad lístek na věčnost,
naše touhu, ještě neumírej, sil máme dost.

V nozdrách slábne zápach klisen na břehu jezera,
milování je divoká píseň večera.

Stébla trávy sklánějí hlavu, staví se do šiku,
král s dvořany přijíždí na popravu zbojníků.

Chtěl bych jak divoké koně běžet, běžet,
nemyslet na návrat,
s koňskými handlíři vyrazit dveře, to bych rád.

Já viděl divoký koně.

O s a m ě l ý m ě s t o

Ten den, co vítr listí z města svál,
můj džíp se vracel, jako by se bál,
že asfaltový moře odliv má
a stáj že svého koně nepozná.

Řekni, kolik je na světě, kolik je takovejch měst,
řekni, kdo by se vracel, když všude je tíha cest,
tenkrát, když jsi mi, Terezo, řekla, že ráda mě máš,
tenkrát ptal jsem se, Terezo, kolik mi polibků dáš,
naposled, naposléd.

Já z dálky viděl město v slunci stát
a dál jsem se jen s hrůzou musel ptát,
proč vítr mlátí spoustou okenic,
proč jsou v ulicích auta, jinak nic.

Do prázdných beden zotvíranejch aut
zaznívá odněkud něžnej tón flaut
a v zářejích starýho papíru
vleje se černý klapky z klavírů.

Tak bloudím tímhle strašným městem sám
a vím, že Terezu už nepotkám.
Jen já tu zůstal s prázdnou ulicí
a osamělý město mlčí.

D a g m a r

Říkala, že se Dagmar jmenuje
a v očích měla ze slov zkratky
a že se dneska prvně miluje
a já chtěl budík šoupnout zpátky.
Říkala, že se Dagmar jmenuje,
to, když jsme třetí sklenku pili,
a že se zítra ráno stěhuje,
takže chce oslavit tu chvíli.
Navečer otevřel jsem okno,
padaly hvězdy a ona spala
a já si v duchu tiše přál,
aby se nestěhovala.

Tak, jak si přeje spousta mladíků
bláznivých z tmy, když padá hvězda,
já připojil se k spoustě básníků
a přání to velký se mi nezdá.
Aby spadl třeba dům,
kam Dáša stěhuje se zítra,
je to však čínžák, a tak sousedům
nedopřál bych dobrého jitra.
A tak jsem okno zase zavřel,
přítisk ji k sobě a šel spát,
známe se vlastně jen pár hodin,
ráno se tomu budem smát.

Napsala, že se Dagmar jmenuje
a pod to připsala i příjmení,
a taky adresu, kde studuje,
myslím, že je to dobrý znamení.

Můžu jí třeba poslat obálku
anebo za ní dojet stopem,
vždyť je to sotva dvě stě kiláků
a láske nemá se brát hopen,
a láske nemá se brát hopen.

20. 1. 1960

Dva roky prázdnin

Vzhůru na palubu dálky volají,
vítr už příhodný vane nám,
tajemné příběhy nás teď čekají,
tvým domovem bude oceán.
V zákroví plachty vítr nadouvá,
žene loď v širou dál,
kolébá boky plachetnice,
jak by si s nimi jen hrál.
Posádku ani škuner neleká,
bouření uragánu,
přítomnost země oznámí nám
příletem kormorán.

Náš ostrov vzdálený z vln se vynoří,
z příbojů snů našich pustý kraj,
zátoku písčitou úsvit zahalí,
ráj chaluh, úsvity bílých skal.
Přid krájí vlny i tvůj čas,
srdce tvé bije rázně,
nástrahy moře, nebezpečí,
s přáteli zvládneš vždy snáz.
V přátelství najdeš pevnou hráz,
zbaví tě smutku, bázně,
zítra, až naše cesta skončí,
staneš se jedním z nás.

C o t ý d e n   d á l

Ahoj, kamaráde, tak jsi zas s námi,
zase vidíš tváře známý,
ně co čekáš, pojď zpívat a hrát.
Týden skončil, tys utek oš lidí,
co všechno maj a pořád závidí
a nikdo neví, co je to mít rád.

Voní ti směle hořící,
tráva i guláš na lžici,
v dálce ti zpívá noční vlak.
Slyšíš, to les usíná,
kdo nechce, nikdy nevnímá,
dobrou noc, když dává táborák.

Je pátek a svět máš u nohou,
ohně září pod černou oblohou
dlouho bude nocí píseň znít.
Všechno rozdáš, všechno dostaneš
všechny poznáš a pak, dříve než
rosa padne, budeš tiše snít.

Ráno nás slunce probudí,
voda v dlaních krásně zastudí,
vypít čaj a šlapem zase dál.
Říkaj nám blázní bláhoví,
jsme špatní, protože jsme sví,
vždyť chceme jen, aby svět se smál.

Ahoj, kamaráde, tak jsi zas s námi,
zase vidíš tváře známý,
na co čekáš, pojď zpívat a hrát.

Z e l e n é   ú d o l í

Kam se všichni těší, kdo to ví,
a já to vím i ty to znáš,
tam, kde čeká tábor stanový,
ten přítel náš, ten přítel náš.

Tam v dálce u starýho mlýna teče řeka líná,
v měkké trávě záda nebolí,
tam hukot jezu a zpěv žabí láká nás a vábí,
tam je naše krásné údolí.

pionýři tábor postaví,
s tím, jak v něm žít, si poradí,
ožije i náhon bublavý
a šťastný smích nás omladí.

Přijdou chvíle her i soutěží,
kdo první byl, kdo poslední,
o to přece vůbec neběží,
chceme svorně žít těch dvacet /čtrnáct/ dní.

M í l e

Míle a míle jsou cest, které znám,
jdou trávou i úbočím skal,
jdou cesty zpátky a jdou cesty tam
a já na všech s vámi stál.
Bůh ví, proč blátem nás kázali vést
a špínou si třísnilí šat

To ví snad jen déšť a vítr kolem nás,
ten vítr, co začal právě vát.

Míle a míle se táhnou těch cest
a dál po nich zástupy jdou,
kříže jsou bílé a lampičky hvězd
jen váhavě svítí tmou.
Bůh ví, co růží, jež dál mohlo kvést,
spí v hlíně těch práchnivých blat.

To ví snad...

Dejte mi stéblo a já budu rád
i stéblo je záchranný pás,
dejte mi flétnu a já budu hrát
a zpívat a ptát se vás.
Bůh ví, proč že se osud tak rád mění v bič
a proč že se má člověk bát.

To ví snad...

B r e j   d e n

brej den, pane slimáku,
brej den, jakpak se vám klouže po slině,
já vím, máte mě na háku,
ale já vás zcela chápu. tak to nesu hrdinně

brej den, paní žízalo,
brej den, tak co, půjdem dneska na ryby?
Já vím, vás to dožralo,
ale já vás do té piksly nedal, já mám alibi.

brej den, paní slonice,
brej den, můžu vám vzít míru na župan?
Já vím, v černý kronice
budou zítra psát, že jsem byl k smrti udupán.

Brej den, paní správcová, ~~xx~~
brej den, pomůžu vám s prádlem na půdu.
Já vím, proč jste taková
a tam, kam vy mě posíláte, tam já nepuďu.

Brej den, paní soudružko,
brej den, jaká byla noční služba?
Já vím, hlavní vedoucí
nenechal vás, abyste dosloužila sama.

Brej den, pane Zedníku,
brej den, jakpak se vám dnadska spinkalo
Brej den, pane Zedníku,
vypadá to na to, že to za moc nestálo.

.....
Brej den, bejku Brontulo,
jakpak se vám dneska v noci šlapalo?
Brej den, bejku Brontulo,
asi se vám na Šerlich zrpvna moc nechtělo.

J e n   v í t r   t o   v í

/původní verze - Bob Dylan/

Míle a míle jsou blátivých cest
těch cest kudy jdem den co den
kříže jsou bílé a lampičky hvězd
tmou bázlivě svítí jen
Bůh ví co křížů a bůh ví co hvězd
spí v hlíně těch práchnivých blat

Jen vítr to ví jen on to může znát
jen vítr jen on to může znát

Míle a míle jen prázdná a prach
a v zákopech ostnatý drát
bída a špína a úzkost a strach
a dým dětský pláč a hlad
Proč pořád s válkou si hrát musí svět
jak dlouho se máme jí bát

Jen vítr to ví...

Bůh ví co stál a má ještě stát
ten ohňostroj raket a střel
bůh ví čím povel svým učeným pal
zas rozdráždí rány z děl
Bůh ví kdy přijde ta chvíle ten čas
kdy zůstanem na věky spát

Jen vítr to ví...

M ú z i á ě a

Já viděl zelený hangár na břehu Cikánky,
vzduch těžký byl a divně voněl do dálky.

Podivná vůně, ta pocházela z prostoru letríny,
ČSČK je stále obsazeno po čaji ze "sény"

Já slyšel za poledne zvoniti na zvonce
zase nám dávaj barevný jídlo do hrnce

Já viděl hranaty autobus a v něm šest brigádníků
vedoucí Lenka a nákej Mauglí nesvedou nic

Snad srpy nad kombajny snad brousek na věčnost
autobuse ještě nepřijížděj sil máme dost
/autobuse rychle přijed' už máme dost/

zpívá se na melodii: Divoký koně
autorky textu: Sněhurka, Koalka

Pouze pro účastníky
2. turnusu B17!